

Arrest

nr. 210 548 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE POTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2018 neemt de verwerende partij een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 22 september 2018. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T. (...)

voornaam: L. (...)

geboortedatum: 28.02.2000

geboorteplaats: ERITREA

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE

VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van SPN Zeebrugge op 21.09.2018 en er werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.003901/2018 van de politie van SPN Zeebrugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 21.09.2018 door de politie van SPN Zeebrugge en verklaart dat zij een nicht in België heeft. Zij verblijft echter ook illegaal op het grondgebied. Zij zal ook het grondgebied dienen te verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.003901/2018 van de politie van SPN Zeebrugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.003901/2018 van de politie van SPN Zeebrugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 21.09.2018 door de politie SPN Zeebrugge.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen."

1.2. Op 26 september 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. Op 27 september 2018 richt de verwerende partij een terugnameverzoek aan Duitsland, op basis van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening, na een positieve Eurodac hit.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

2.2.1. De verwerende partij betoogt dat verzoekster geen belang heeft bij de huidige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, om de volgende reden:

"Op 21 september 2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). De thans bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

"Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden."

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het bestuur de grens nog diende te bepalen waar verzoekster kan worden teruggeleid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat dit gebeurde:

- *Uit een vergelijking van de vingerafdrukken d.d. 24 september 2018 is gebleken dat verzoekster reeds op 11 juni 2018 een asielaanvraag had ingediend bij de Duitse autoriteiten;*
- *Op 26 september 2018 werd de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen;*

- *Op 27 september 2018 werd een overnameverzoek gericht op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening aan de Duitse autoriteiten.*

Verzoekster werd inmiddels van haar vrijheid beroofd op grond van een nieuwe vrijheidsberovende maatregel, namelijk die van 26 september 2018.

Inmiddels werden de Duitse autoriteiten ook gecontacteerd en werd beroep gedaan op de bepalingen van de Dublin III Verordening, meer bepaald artikel 18.1.b.

Verzoekster, die zich in haar verzoekschrift beperkt tot een betoog m.b.t. artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea, terwijl thans dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een terugkeer naar Eritrea, doch wel van een mogelijke overdracht door de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening, heeft geen belang bij haar betoog.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient immers in het kader van een UDN-procedure rekening te houden met alle stukken van het administratief dossier en dus ook met die beslissingen die genomen zijn nadat de thans bestreden beslissing werd genomen.

‘De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd’ (artikel 39/85 §1 wet 15.12.1980)

De verwerende partij heeft er zich middels de bijlage 13septies toe verbonden een onderzoek te voeren in het kader van artikel 3 EVRM zodra de grens zou worden bepaald, quod in casu.

Verzoekster werd wel degelijk gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Het verhoorverslag bevindt zich in het administratief dossier en wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Zij betwist niet dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Evenmin betwist zij dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, worden derhalve niet betwist of weerlegd en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

De vordering is onontvankelijk.”

2.2.2. Hierna zal blijken dat de beoordeling van de exceptie samenvalt met de beoordeling van de ernst van het middel. Alleen al om die reden kan de exceptie niet worden bijgetreden.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Samengevat stelt verzoekster dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekster op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van diens verklaarde Eritrese nationaliteit. Verwerende partij heeft een uitvoerbare verwijderingsbeslissing genomen, waarbij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 van het EVRM werd uitgevoerd.

Ze licht dit onderdeel van het middel uitgebreid toe als volgt:

"4.1.1. Juridisch kader

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikel 3 EVRM dient te worden beoordeeld

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat de hogere rechtsnormen, waaronder artikelen 3 en 5 EVRM te allen tijde gelden,

Artikel 3 EVRM beschermt verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 EVRM garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het klopt dat in het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM een gedeelde verantwoordelijkheid bestaat tussen de betrokken personen en de overheid die de situatie moet beoordelen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader evenwel een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

"The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention." (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoekende partij zet vet)

4.1.2. Schending artikel 3 EVRM

De algemene desastreuze mensenrechtensituatie in Eritrea is ook verwerende partij wel gekend. Het regime in Eritrea dwingt haar burgers tot levenslange legerdienst, wat ook gepaard gaat met arbitraire opsluiting en foltering.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent om die reden aan het overgrote merendeel van de verzoekers van Eritrese afkomst de vluchtelingenstatus toe.

In 2017 werd aan 452 dossiers op 503 eindbeslissingen van personen met de Eritrese nationaliteit het statuut van vluchteling toegekend op deze grond. Dit volgt uit de asielstatistieken die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zélf publiceert. (stuk 3, CGVS, asielstatistieken december 2017, te consulteren via: http://www.cgvs.be/sites/default/files/asielstatistieken_2017_december_nl_0.pdf)

Voor de volledigheid voegt verzoekende partij het meest recente rapport toe van Amnesty International omtrent Eritrea:

"FREEDOM OF MOVEMENT

The imposition of indefinite military national service, along with the general human rights situation, created severe difficulties for many Eritreans. The right of people to leave the country was severely restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 from travelling abroad, and anyone attempting to leave was subject to arbitrary detention. People seeking to leave to avoid indefinite national service and other human rights violations, or for family reunion with relatives abroad, had to travel by foot and use unofficial border crossings in order to take flights from other countries. If caught by the military, they were detained without charge until they paid exorbitant fines. The amount payable depended on factors such as the commanding officer making the arrest and the time of the year. People caught during national holidays to commemorate independence were subject to higher fines. The amount was greater for those attempting to cross the border with Ethiopia. A "shoot-to-kill" policy remained in place for anyone evading capture and attempting to cross the border into Ethiopia. Children close to conscription age caught trying to leave were sent to Sawa National Service training camp.

FORCED LABOUR AND SLAVERY

The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of

conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.

Men of up to 67 years of age were conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions, such as detention, fines or hard labour.

ARBITRARY ARRESTS AND DETENTIONS

Arbitrary detention and enforced disappearances continued, for which security forces were not held accountable. Thousands of prisoners of conscience and political prisoners, including former politicians, journalists and practitioners of unauthorized religions, continued to be detained without charge or trial and lacked access to lawyers or family members. Many had been detained for well over a decade.

FREEDOM OF RELIGION AND BELIEF

Bans on religious faiths, other than Islam, Orthodox Christianity, Protestant Lutheranism and Catholicism, remained in place. Many Evangelical Christians practised their religion in secret to avoid imprisonment.

Patriarch Antonios, head of the Eritrean Orthodox Church, was reported to have been seen attending mass in the capital, Asmara, in July. He had last been seen in public 10 years earlier just before he was sentenced to house arrest for objecting to government interference in church affairs.

RIGHT TO AN ADEQUATE STANDARD OF LIVING

UNICEF said that malnutrition rates had increased over the past few years in four out of six regions of Eritrea, and cited research which projected that 22,700 children under five would be affected by severe acute malnutrition during the year. It also noted national data indicating that half of all children had stunted growth. In her June report, the UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea cited UNICEF's report. She further highlighted accounts from Eritreans living abroad describing their relatives at home as "struggling to meet their basic needs". Many of them could not afford "adequate and sufficient basic supplies" and were dealing with "acute water shortages, especially in Asmara". Reports suggested that more and more people were leaving "drought-affected regions in search of better living conditions." She noted that the government's draconian regulations that limited cash withdrawals from individuals' bank accounts prevented people from buying adequate food and other basic items."

(stuk 5, Amnesty Internations Report 2017/2018 Eritrea, 22 februari 2018, te consulteren via: <http://www.refworld.org/country,,,ERI,,5a99390ba,0.html>)

Dat verwerende partij goed op de hoogte is van de situatie in Eritrea blijkt onder meer uit het optreden van de Staatssecretaris op 23 augustus 2018 in Terzake op Canvas.

"Van sommige landen krijg ik niemand uitgewezen", zegt de staatssecretaris, die het heeft over landen als Eritrea of Iran."(stuk 4, Theo Francken: "Op korte termijn is het probleem van de transmigranten onoplosbaar, 23 augustus 2018, te consulteren via: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2018/08/23/theo-francken-op-korte-termijn-is-het-probleem-van-de-transmig/>)

In de nasleep hiervan hebben verschillende media reportages gebracht over Eritrea, dat wordt beschreven als het Noord-Korea van Afrika:

"Hoewel het kleine land aan de Rode Zee maar 5,2 miljoen inwoners heeft, is Eritrea al jaren een van de grootste herkomstlanden van migranten in Europa. Volgens de Europese Commissie vluchten ze met 700 per maand het land uit. Ze hebben bovendien – samen met Syriërs – de grootste kans om asiel te krijgen. Ruim 90 procent van de Eritrese asielaanvragen in België wordt goedgekeurd.

Dat komt omdat Eritrea het meest repressieve regime van Afrika heeft. Sinds de onafhankelijkheid in 1993 is Isaias Afwerki er aan de macht. Hij regeert met ijzeren hand. Tegenstanders verdwijnen in de cel, vluchtelingen worden aan de grens doodgeschoten, het internet is alleen toegankelijk voor de elite en de vrije pers is onbestaande. Eritrea wordt daarom wel eens 'het Noord-Korea van Afrika' genoemd.

'Het ergste is de legerdienst zonder einde', zegt de Eritrese mensenrechtenadvocaat Daniel Mekonnen aan de telefoon. Hij is professor in Leiden en een grote naam in de Eritrese diaspora. 'Het is een vorm van slavernij. Sommige generaals gebruiken de dienstplichtigen zelfs als gratis arbeidskracht voor hun eigen bedrijven.' Daarnaast wijst Mekonnen op het ontbreken van de rechtsstaat. 'Een laaggeplaatste officier kan je zonder reden arresteren en in de cel gooien. Niemand zal je ooit nog zien.'

(stuk 6, De Standaard, Van Afrikaans Noord-Korea naar België, 27 augustus 2018, te consulteren via: http://www.standaard.be/cnt/dmf20180826_03684075)

Verwerende partij heeft, voorafgaand aan het nemen van de huidige bestreden beslissing, geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 EVRM uitgevoerd. In geen geval werd verzoekende partij voldoende grondig gehoord en dit in het bijzijn van een tolk Tigrinya.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat 'Bijlages 13septies', zoals de bestreden beslissingen uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken, en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM

In hoofde van verzoekende partij zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken en waarvan ze intussen op de hoogte zou moeten zijn: met name: zijn verklaarde Eritrese nationaliteit en vluchtreden.

Dat verzoekende partij nog minderjarig is betreft in casu een bijkomende risicofactor om blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 EVRM

4.1.3. Schending zorgvuldigheidsplicht

De beslissing van 21 september 2018 werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van de artikelen 3 van het EVRM.

Wat de toetsing aan artikel 3 EVRM met betrekking tot de veiligheidssituatie in diens land van herkomst. Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing zélf dat dergelijk onderzoek nog niet op een voldoende grondige manier werd uitgevoerd:

"Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden."

Verzoekende partij heeft geen enkele garantie dat een degelijk onderzoek naar een eventuele schending naar artikel 3 EVRM nog zal plaatsvinden. Evenmin werd in zijn hoofde een minimale afkomstcheck uitgevoerd, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker zou liegen over zijn beweerde afkomst.

Er zijn in hoofde van verzoekende partij geen onmiddellijke, laat staan opvallende indicaties dat hij zou liegen over zijn nationaliteit. Verzoekende partij heeft steeds verklaard uit Eritrea afkomstig te zijn en spreekt bovendien geen andere taal dan het Tigrinya.

Op basis van de huidige uitvoerbare beslissing kan worden overgegaan tot de effectieve verwijdering van verzoekende partij naar Eritrea.

Op zijn minst werd de artikel 3 EVRM bij het nemen van deze beslissing dus geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Artikel 3 EVRM is immers een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval worden aanvaard dat er maar op vertrouwd moet worden dat een verder onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

De huidige bestreden beslissing, die de beslissing van 13 april vervangt, heeft dus tot doel om een flagrant illegale beslissing recht te zetten.

Het lijkt er sterk op dat verwerende partij gedurende de laatste 9 maanden aan het 'experimenteren' is geslagen met de manier waarop ze haar beslissingen opstelt, nadat zij –in de nasleep van de Soendancrisis- de terechte kritiek te slikken kreeg op de manier waarop verwijderingsbeslissingen worden genomen.

Verwerende partij dient het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM in de praktijk voldoende ernstig te nemen, niet enkel op papier. Anders gezegd, een onderzoek is niet grondig omdat verwerende partij zegt dat het dat is.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier de risico's onderzocht die een repatriëring naar Eritrea met zich mee zouden kunnen brengen, maar maakt zich er gemakkelijk van af door te wijzen op een eventuele beslissing die nog zou volgen.

Concluderend kan men stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) disproportioneel is aan het beoogde doel. Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Bijgevolg is ook de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

3.3.2.2. De verwerende partij gaat in haar nota niet in op deze rechtsvraag, doch stelt in wezen slechts dat uit de beslissing tot vasthouding blijkt dat verzoekster naar Duitsland zal worden verwijderd.

3.3.2.3. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.4. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 6, 7 en 8 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn legt de relevante definities vast die in artikel 1 van de Vreemdelingenwet worden hernoemen. Zo wordt bepaald:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel houdt immers voor verzoekster reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De stelling dat de verwerende partij zich er zou mee

kunnen vergenoegen slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te doen, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef *‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’* zodat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten reeds moet onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240 691; zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het

grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *“Asalya t. Turkije”* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

3.3.2.5. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.”*

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld. Het is pas met de beslissing van 26 september 2018 dat de verwerende partij haar intentie duidelijk maakt om verzoekster over te dragen aan de Duitse autoriteiten, aldus na het nemen van de bestreden beslissing. Deze handelwijze is in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en ontnemt de verzoekster elk effectief rechtsmiddel, zoals hiervoor geschetst. Bovendien weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet afdoende werd gemotiveerd niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing. Overigens, en ten overvloede, stelt zich de vraag of de verwijderingsbeslissing überhaupt kon worden genomen, wanneer blijkt dat de verwerende partij zoals in casu besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en zij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoekster een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel hangende, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen.

Wat er ook van zij: de huidige bestreden beslissing is blijkens de rechtsgrond en de motieven een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) en geen overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening.

Het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die verwerende partij bovendien een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan verzoekster naar haar land van herkomst, in casu Eritrea, kan verwijderen.

Het feit dat er eventueel andere intenties zouden zijn - m.n. de indicatie dat een terugname van verzoekster aan Duitsland werd gevraagd - doet daaraan geen afbreuk. De verwerende partij heeft het in haar nota zelf over *“een mogelijke overdracht”*. Er blijkt immers niet dat Duitsland deze vraag tot terugname heeft aanvaard, noch blijkt dat de verwerende partij inmiddels in het kader van de Dublin III-verordening een beslissing tot overdracht heeft genomen die de bestreden beslissing op enige wijze (impliciet) intrekt of anderszins vervangt.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd. De reeds genomen beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 26 september 2018, betreft enkel een vasthoudingsmaatregel en heeft geen enkele invloed op de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing.

Bovendien is het niet helemaal duidelijk uit de bestreden beslissing en uit de nota of verwerende partij van zinnens is een gehele nieuwe beslissing te nemen die de bestreden beslissing volledig vervangt of anderszins vervangt, dan wel van zinnens is enkel een beslissing te nemen tot het bepalen van de grens waarbij het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder blijft gehandhaafd. Wat er ook van zij, dit gegeven doet geen afbreuk aan wat hierboven reeds werd gesteld, met name dat reeds ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij moet onderzoeken of deze beslissing in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM. De stelling in de nota dat de verwerende partij *“er zich middels de bijlage 13septies toe verbonden [heeft] een onderzoek te voeren in het kader van artikel 3 EVRM zodra de grens zou worden bepaald”*, kan dan ook geenszins worden gevolgd.

Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er onduidelijkheid heerst naar welk land de verwerende partij beoogt verzoekster te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft haar er evenwel niet van weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Echter, door deze handelwijze wordt de Raad in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is ernstig. Derhalve is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Bovendien blijkt hieruit ook dat de exceptie niet kan worden bijgetreden.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoekster bij de uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval.

3.4.3. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES